

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. In horto Christus ad vitam redit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

mitas co-
mitterur
vel præce-
dat incipit
vileſcere.

& incipiat vileſcere. Solem eſſi per ſe pulcherrimum, illum tamen multo gratiorem roriſua nox facit, & ni- græ matri obductum pallium. Aſtatem ex ſe amœniſſimam, plurimum tamen hiems commendat, & glacia- lia illa marmora, & canæ nivis inamœnum velamen. Valetudinem nulli non jucundam, tamen eam jucun- diorem reddit invaletudo. Cibis ſuavis non eſt, quàm qui poſt famem ſumitur: potus hilariſ non eſt, quàm qui poſt ſitim conceditur. Non eſt accepta quies, quàm quæ laborem ſequitur. Quid cælo favente & innubi lætius: minus tamen eſſet, niſi ei formam hanc com- mendabilem faceret nigrarum nubium deformitas & horror. Riſus eſſi naturâ ſuâ delectet, magis tamen ſa- pit poſt lacrymas. Illius Giei, quæ Chriſtus in vitam re- diit, lætitiæ, perquam auget prægreſſa triſtitia: ridentiſ denuo cæli favorem, emiſſæ prius lacrymæ commen- dant. Chriſtum in vitam reducem mors fecit, mors illa, quæ aſtra juſſit expalleſcere, cælum nigreſcere, ingeni- ſcere ſaxa: mors illa, quæ vitam imperavit mori, & eos qui pridem mortui, è tumbis provocavit: mors illa, quæ totum fecit lugere orbem, eundemque totum fecit gaudere. Hiems fuit & acerba, quæ multarum virtutum flores ſecavit, & ipſum vitæ florem conculcavit letali frigore. At conculcatus flos iſte, caput denuo erexit & oſtendit ſe vivere, ſtetitque erectus in eo ipſo horto, in quo depreſſus ante jacuit. Horre beate, quàm mihi in- timos percelliſ ſenſus, cùm de te cogito!

Prægreſſa
triſtitia
auget illi:
dici læti-
tiam, quæ
Chriſtus
in vitam
rediit.

Superi, date veniam, avelli ab hoc horto nequeo, in quo noſter Servator ut flos agri, aratro crucis contulus jacuit, livore, pallore, vulnere plenus. At odor & color, & recens vita huic flori in hoc horto rediit. Horte divi- ne! ſi licet, pedem in te penetra: da, quæſo te, ingreſ- ſuro mihi aditum. Sed & vos omnes alios invito, ut huic deliciarum locum juxta mecum ingrediamini, fauſto & benevolo, quod opto, pede. Neque puto, hu- jus ingreſſus pœnitebit: ipſe forſan hortulanus occur- ret, qui ducat, qui viam monſtret, qui florum arcana, herbarum abdita, arborum ſecreta ediſſerat, & volu- ptatem nobis pariat Chriſto redivivo dignam. Ingre- diamur propitio Numine.

§. II. In Horto Chriſtus ad vitam redit.

Cælum mihi videre videor, non hortum, cùm hoc amœnitatis theatrum intueor, in quo ſcintillantes micantēſque variè flores magis profectò nitent, quàm illi aſtrorum ignes ſerenâ nocte. Campos Elyſios priſca poëſis ſomniavit, & locavit illos in inferorum regione. Somnium planè fuit, imò delirium: nam quæ ſit apud inferos vel umbra voluptatis? Hic hortus, hic verè cam- pus Elyſius eſt, quem ſuæ poſt mortem quieti, quem ſuo poſt reducem vitam triumpho delegit Servator, cùmque magis ornavit, quàm ullus Imperatorum ſuum, eſſi ſuâ manu conſtrum.

Egregium profectò & laudabile fuit priſcorum ſtu- dium in re hortenti, quam, qui Epicuro ut auctori attri- buunt, meo judicio largiter errant. Nam in hanc hor- torum voluptatem ab omni ævo cupidè conſenſerunt clariffimi virorum. Et ſacras litteras luſtramus? Videbi- mus unâ cum orbe nato natos hortos, quos Deus ipſe primo homini domicilium attribuit, & velut ſedem beatæ vitæ. Profanas paginas inſpiciamus? Ecce Semira- midis hortus æreus & penſilis, in quo conſtruendo tre- centa millia hominum deſudârunt. Ah! quàm hic no- ſter hortus minùs operoſus, & multo cultior eſt: ille la- borem, iſte nitorem habet majorem. Quid enim ille habuit, niſi fontes, flores, arbores: iſte verò eum in ſe recepit, à quo fons omnis, flos & arbor accepit origi- nem. Celebres ſunt & Heſperidum horti, in quibus

Horti à
Deo pri-
mo homi-
ni pro do-
micilio at-
tributi.

Arbores frondes auro radiante nitentes
Ex auro ramos, ex auro poma ſerbant,
quæ Ladon draco cuſtodiebat. Noti ſunt & Corcyrei

A regis Alcinoi, Adonidis & Tantali vireta & horti, quos proverbialiter loquuntur & fabulæ. In certis veriſque hi- ſtoriis reperuntur Cyri regis manu inſtituta plantaria. Sed habeat ſuos ſibi hortos rex Cyrus, hunc ego malo, cui Chriſtus ſuum corpus quæſi granum inſeminavit, eumque tanti theſauri cuſtodem & tutorem eſſe voluit. Jam inter Græcos Romanôſque, quot illuſtres viros eſt producere, qui poſitis aliis curis, ſoli fuerunt in hac curâ. E Græcis quidem reperio in hortis omnes Philoſophos & ſapientes, qui remoti ab infano foro & urbe, horto- rum ſe ſpatiis ſepibusque clauserunt. E Romanis Tar- quinium regem video jam tum priſcâ illâ Româ, in hortis molliter ambulantiem & papaverum capita refe- rantem. Catonem Cenſorium agnoſco rei hortenti de- ditum, & de eâ ſerid ſcribentem. Lucullum poſt Aſiaticas contra Mithridatem victorias, in viridibus iſtis & floriferis ædibus orientem conſpicio. Sullam abjectâ Diſtaturâ, ſua viter hic inter flores ſenſcentem intueor. Diocletianum Principem olera ſua & lactucas ad Salo- nam, purpuræ & omnibus ſceptris præſentem admir- ror. Sed en, dum illuſtres hortulanos recito, hortula- num video, qui humanâ quidem ſpecie auſtuſior, habi- tu tamen eſt ab humano nil differente. Et niſi me fallunt oculi, ſermones miſcet cum feminâ, quam Magdalenam nominant. Quis iſte hortulanus? alium vultus, alium veſtis loquitur; ille Deum, hæc hominem fatetur. Non errem, credo, ſi hunc hortulanum eum eſſe dicam, qui ante triduum magis ſanguine quàm pulvere oblitus, vulneribus magis quàm ſordibus deformatus, latronum mediis in infami ſtipite exhalavit animam. Reverâ hic ipſus eſt, qui animorum hortos aliquot annis cæleſtis doctrinæ ſemine percoluit, tandem pro tam fideliter poſitâ operâ in crucem aſtus, & in horti monumentum è cruce delatus eſt; hodie redivivus priſtinam & am- pliorem dignitatem recuperavit. Non multum abſimili fato (ſi ſummis ima fas comparare) Abdalonymus ad diadema & purpuram pervenit.

§. III. Abdalonymus ex horto ad purpuram & ſceptrum prodit.

ERat Sidoniæ rex dandus, Juſtino & Curtio teſti- bus. Erant Hephæſtioni Alexandri clariffimo duci clari juvenes, qui factâ ſibi poſſeſtate regnandi, negave- runt quemquam patrio more iſtud faſtigiū recipi, niſi regiâ ſtirpe ortum. Admiratus Hephæſtio magnitudi- nem animi ſpernentis quod alii per ignes ſerumque peterent, Vos quidem macti virtute, inquit, eſtote, qui primi intellexiſtis, quantò majus eſſet regnum faſtidire quàm accipere. Ceterum date aliquem regiæ ſtipis, qui meminerit à vobis acceptum habere ſe regnum. At illi ſtatuunt neminem eſſe potiorē quàm Abdalo- nymum quemdam, longâ quidem cognatione ſtipi re- giæ annexum, ſed ob inopiam ſuburbanum hortum colentem exiguâ ſtipe. Cauſſa ei paupertatis, ſicut ple- riſque, probitas erat, intentuſque operi diurno, ſtrepi- tum armorum, qui totam Aſiam concuſſerat, non exau- diebat. Subitò igitur dicti juvenes cum regiæ veſtis in- ſignibus hortum intrant, quem fortè ſteriles herbas eligens Abdalonymus repurgabat. Tunc rege eo ſalu- tato, alter ex his, Habitum, inquit, hic quem cernis in meis manibus, cum iſto ſqualore permutandus tibi eſt. Ablue corpus illavie, æterniſque ſordibus ſqualidum. Cape regiſ animū, & in eam fortunam, quâ dignus es, iſtam continentiam perfer. Et cùm in regali ſolio reſide- bis, vitæ neciſque omnium Dominus, cave obliſſicatis huius ſtatū, in quo accipis regnum, imò propter quem. Somnio ſimilis res Abdalonymo videbatur. Interdum fatiſne ſani eſſent, quod tam protervè ſibi illuderent, percunſtabatur. Sed ut cunſtanti ſqualor ablatus eſt, & inſecta purpura, & ſides à jurantibus facta ſerid, jam rex iſdem comitantibus in regiâ pervenit, quem cùm